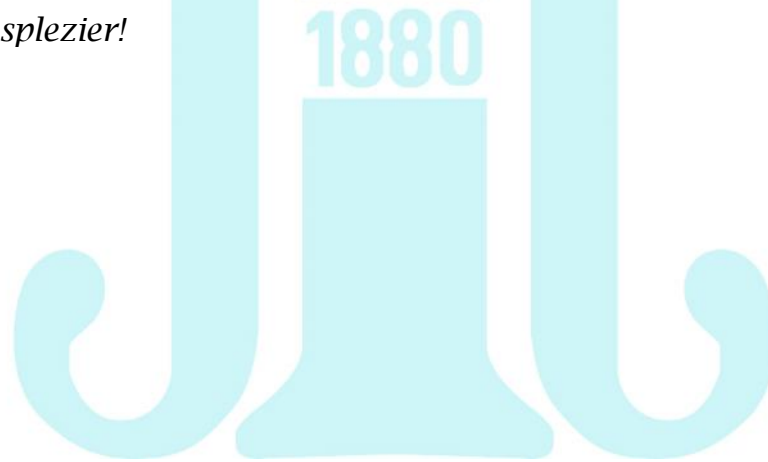

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

**WAAR DE STER NIET
BLEEF STILLE STAAN...**

kerstblijspel in twee bedrijven

1880

door

Marc Hendrickx

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2014
Nr.2738

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *WAAR DE STER NIET BLEEF STILLE STAAN...* op te voeren moet de naam van auteur *MARC HENDRICKX* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2002/0220/029
ISBN- 978- 90-385-07729

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Marc Hendrickx
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 2 heren)

PIERRE : veertiger/vroege vijftiger. Werkende huisvader. (bediende, een typische ambtenaar, beetje stijlloos. Sakkert op zijn bazige vrouw en krijgt erg weinig vrijheid.

MIA : veertiger/vroege vijftiger. Een beetje truttige en heel klassiek-burgerlijk aangeklede huisvrouw. De baas in het huishouden.

ISABELLE : hun sexy, achttienjarige dochter. Op de drempel van het leven. Sexy/naïeve schoonheid: opvallende boezem, strak bloesje met ontblote navel.

HILDE : ‘alternatieve’ vrouw (leeftijd onbepaald). Slobbertrui, Arafat-sjaal, jeans, sportpantoffels)

HILDA : half-alternatieve vrouw (ongeveer zelfde leeftijd als Hilde). Twijfelt tussen haar alternatieve leven & de vrije commercie, wat blijkt uit haar kledij. Vb. wel een slobbertrui, maar een verzorgde stijlvolle jeans. Schoenen ipv. sportpantoffels. Duidelijk een romantische ziel.

KAREL : overdreven vlotte, jonge kerel. Strak in het pak, gel in de haren. Speelt steeds met zijn sleutelbos-met-BMW logo. Een radde prater met een hoog lulkoekgehalte, tuk op meisjes versieren.

DECOR

EERSTE BEDRIJF :

Ofwel:

Centraal op het podium 1 sofa + 1 grote kaars die dient voor beide livings. Eén kant toont dan de zijde van Pierre/Mia, één kant die van Hilde/Hilda, elk met een kerstboom, een spreuk a/d muur en een bijzettafeltje.

Ofwel:

Ook één sofa/1 grote kaars, maar de boom, de spreuk & de TV/het tafeltje worden bij elke decorverandering Pierre/Mia – Hilde/Hilda omgewisseld.

Aankleding gedeelte Pierre/Mia:

Protserige kerstboom (piek, véél ballen, véél kitscherige lichtjes en slingers) + Bordje met ouderwetse spreuk tegen de muur (‘Oost West, Thuis Best’ of zo) + Opvallende TV op het bijzettafeltje

Aankleding gedeelte Hilde/Hilda:

Kale kerstboom met uitsluitend alternatieve versiering (houten figuren of zo) + Harde zwart/wit kader met alternatieve spreuk (‘Doe de rijken betalen’ of zo) + Bijzettafeltje met enkele boeken (‘Das Kapital’ van Marx, ‘Filosofie’,...)

TWEEDE BEDRIJF

Eén tafeltje in een restaurant, gedekt voor twee. Beetje kerstversiering aan de muur, maar niet te overdadig (aandacht/spots volledig op het tafeltje gericht).

Slot: volledig leeg podium, enkel vier stenen, voldoende groot om op te zitten.

KORTE INHOUD

Pierre en Mia, samen een traditioneel burgerlijk koppel, bereiden zich voor op het kerstfeest. Een heel bijzondere kerst, want hun (bijna volwassen) dochter Isabelle wint een dineetje met haar groot idool: Helmut, de stralendste ster van België.

In het appartement ernaast maken ook Hilde en Hilda zich op voor de feestdag, die zij veeleer als een verplicht nummer ervaren. Zeker Hilde, een uitgesproken alternativo. Ze besluit dan maar de gelegenheid te gebruiken om haar liefde voor Hilda nog eens extra te tonen. Zo heeft dat hele kerstgedoe tenminste zin. Jammer genoeg voor haar heeft Hilda andere plannen... Zij twijfelt immers al lang tussen haar alternatieve levenswijze en de vrije consumptiemaatschappij, en wil nu een poging wagen om het naïeve buurmeisje te veroveren: Isabelle. Dat wil echter ook Karel, actief bij de lokale krant 'De Dorpsbode' én de man achter de 'gelukkige winst' van Isabelle.

De evidente maatschappelijke tegenstellingen waar de verschillende spelers voor staan zorgen voor dolle toestanden en een flinke portie verbale humor. Vanzelfsprekend daagt de grote vedette niet op -vandaar de titel- maar de hamvraag is wie dan wél het hart van de sexy Isabelle zal veroveren en de echte ster worden in haar leven...

EERSTE BEDRIJF

EERSTE TAFEREEL

(Licht aan – living Pierre & Mia. Mia zit op de sofa, heel relaxed, terwijl ze met touwtjes in de weer is om kerstbalhangertjes te maken. Naast haar op de sofa ligt een keurig plateau met daarop enkele kerstballen zonder hangertje. Een spot zet de al goed gevulde kerstboom in het licht. Deze scène 30 seconden aanhouden, Mia neuriet rustig ‘White Christmas’. Off-scène klinkt de stem van Pierre.)

PIERRE : Gadverdamme, gadverdamme, gadverdamme... *(roept)* Mia...

MIA : *(Met lijzige stem – heeft dit al 1000 maar gezegd)* Ja, jongen?

PIERRE : Ik vind die vervloekte rot-cd nergens.

MIA : Hij moet in die kast liggen, jongen. Kijk eens onder de C. De C van Bing Crosby.

PIERRE : Bing Kotsby, Bing Kotsby... Mijn oren ja! Hier is uren in het rond geen ‘White Christmas’ te vinden. Die kast ligt vol cd’s van onze Isabelle, en haar kennis van het alfabet is beperkt tot Helmut van hier en Helmut van ginder, dat weet je wel... Helmut Straffe Strotti... Ik vind zelfs nergens mijn krakers terug van The Beatles.

MIA : Die hebben we nu ook niet nodig, Pierre. Alleen Bing Crosby moet je zoeken.

(Korte stilte. Mia werkt verder aan haar touwtjes. Kijkt rond in de living. Fixeert haar blik op de spreuk aan de muur.)

Pierre...

PIERRE : Ja, Mia?

MIA : Kun je eens even komen met de plumeau? Het is dringend!

PIERRE : Ja, ’t is goed. Ik vind die pest-cd toch niet.

(Pierre komt de living binnen. Veelkleurige plumeau in de hand.)

En, wat is er?

MIA : Stof natuurlijk. Waarom vraag ik u anders de plumeau mee te brengen?

PIERRE : Ah, en 't is dringend? Was het stof misschien van plan om weg te lopen?

MIA : Maar nee, jongen. Je weet toch, dadelijk komt onze Isabelle naar beneden. Je wil dat kind toch geen slecht voorbeeld geven? Doe nu maar uw werk. Daar, aan de zijkant van de kader... *(Wijst heel terloops in de richting.)*

(Pierre gaat erop af. Onderwijl werpt hij Mia een venijnige blik toe. Zichtbaar voor het publiek, niet voor Mia. Gaat met de plumeau langs de linkerkant van de kader.)

(Zonder opkijken van haar 'touwtjeswerk') De réchterkant, jongen.

(Pierre maakt met de plumeau een 'keel over' gebaar, stoft vervolgens de kader zo stevig af dat hij heen en weer slingert.)

(onverstoorbaar) Mooi terug rechthangen hé jongen.

(Pierre doet het – even valt een stilte.)

(pseude – lief) Pierre...

PIERRE : Ja, Mia?

MIA : Zou je nog iets belangrijks kunnen doen?

PIERRE : *(berustend)* Ja, Mia...

MIA : De vloer rond de kerstboom zou geboend moeten worden... Kun je even het flesje en een vodje nemen, jongen?

PIERRE : *(mompelt instemmend)* Hm – Hm.

(Pierre verdwijnt, komt terug zonder plumeau, maar met boenwas en een vod. Zwijgend, maar met een gezicht van hier tot ginder begint hij aan zijn taak.)

MIA : Mooi rond de boom hé jongen!

PIERRE : *(doet het – zuchtend.)* Amai mijn... *(slikt het in)* Mijn ellebogen...

(Op dat ogenblik komt Isabelle binnen. Opgewonden huppelend, kruiswoordraadsel in de hand. Ze draagt een topje dat bovenaan een stukje van haar borsten onbedekt laat, eventueel ook de navel toont.)

ISABELLE : Hallo ma, hallo pa...

PIERRE : *(Grommelend, nauwelijks opkijkend.)* Hmmm.

MIA : Dag kindje, wat heb je daar?

ISABELLE : Oh ma, 't is zo spannend...

MIA : *(Kijkt afkeurend naar het strakke bloesje van haar dochter & de blote navel)* Ja, ik zie het.

ISABELLE : *(onverstoorbaar)* Kijk ma, maar kijk dan toch... *(Isabelle duwt het kruiswoordraadsel onder Mia's ogen.)*

MIA : *(leest de titels)* 'Win een diner met Helmut ter gelegenheid van kerstmis!' 'Een unieke wedstrijd ingericht door uw enige eigenste dorpskrant Dag Alleman'. 'Antwoorden ten laatste 24 december inleveren bij onze redacteur Karel Bie'

ISABELLE : Is dat niet fan-tas-tisch? Ik en Helmut, aan één tafel! Dezelfde! Tegelijkertijd! En samen dan nog!

MIA : Hola, kindje. Je moet eerst wel winnen natuurlijk! Heb je alle antwoorden al? Want het is vandaag de 24e, dat weet je toch?

ISABELLE : Daarom dat ik al zo vroeg naar beneden kom, ma. Ik heb er gisteren heel de avond aan gewerkt, vanalles opgezocht en zo, en nu mis ik nog maar een paar woordjes. Maar ik ga winnen, ik ga winnen! Ik voel het gewoon!

MIA : Zet u even naast mij kindje, we zullen samen eens goed kijken. Twee weten meer dan één...

(Isabelle gaat zitten. Samen met Mia bekijkt ze het kruiswoordraadsel.)

Zeven horizontaal: 'Agressieve ganzensoort', wat heb je daarvoor?

ISABELLE : Dat was een gemakkelijke ma... een hooligans natuurlijk!

(Onder elkaar mompelen ze een beetje over antwoorden. Stijl 'Ah ja!' en bevestigend 'mmm' gemompel. Dan, hardop.)

MIA : Ben je zeker dat dit juist is...

ISABELLE : Jaja, dat heb ik opgezocht in de encyclopedie.

MIA : En hier, VTM... Ben je zeker dat het niet VT4 is?

ISABELLE : Maar nee ma. Met een 4 kun je toch niet verder bouwen in een kruiswoordraadsel!

MIA : A2 mankeer je nog... *(leest)* Amerikaanse benaming van een Bijbelse figuur. Vijf letters. Een woord met twee A's, een N, een T en een S...

ISABELLE : Dat heb ik nog niet ingevuld, maar ik denk dat het Santa moet zijn, want zo staat het op de kerstman op mijn kamer.

PIERRE : *(opkijkend)* Het zou natuurlijk ook Satan kunnen zijn...

MIA : Och... *(wil Pierre negeren)* Vul 'Santa' maar in, schatje.

(Pierre begint zijn boeltje op te ruimen. Hij heeft gedaan.)

A9 heb je nog niet...

ISABELLE : Een roofdier, vijf letters, de tweede is een R.

PIERRE : *(Rechtstaand, spullen in de hand, klaar om te verdwijnen.)* Een vrouw...

MIA : *(negeert haar man)* Dat vinden we nog wel, kindje.

ISABELLE : En hier ma, F3 mankeer ik ook nog... Symbool van alleswetende wijsheid, drie letters, de tweede is een i.

PIERRE : *(Wegstappend, al bijna van het podium, stopt)* Dat is een gemakkelijke...

ISABELLE : *(Hoopvol opkijkend in Pierre's richting.)* Ja pa?

PIERRE : Mia natuurlijk! *(gaat af)*

MIA : Och, gij uil... Hé, wacht eens effe, dat is het... Drie letters, tweede een i, symbool van wijsheid... Uil!

ISABELLE : Oh ma, fantastisch! We zijn er bijna. *(Beide vrouwen mompelen nog even onder elkaar, gebogen over het kruiswoordraadsel.)* Ja, ja... Nu hebben we het. Dit klopt helemaal. Ik ga dat nu, onmiddellijk, naar 'Dag Alleman' brengen!

MIA : *(Blik op dochters blote buik.)* Zo?

ISABELLE : Waarom niet, ma? Ik doe er wel een jaske over tegen de wind.

MIA : Goed. Dan ga ik uw vader even helpen zoeken, want die sukkelaar kan Bing Crosby maar niet terugvinden.

ISABELLE : Bing Crosby? Is die mens dan niet dood, ma?

MIA : Ja natuurlijk kindje, maar uw pa kan zelfs zijn cd niet vinden.

(Beiden verlaten het podium. De lichten doven volledig.)

TWEEDE TAFEREEL

(Licht aan – living Hilde & Hilda. Hilde draait rond de (kale) kerstboom.)

HILDE : *(hardop pratend tegen zichzelf)* Tja, ik heb het er toch moeilijk mee... Het wàs natuurlijk een goed heidens gebruik, maar sinds dat verhaal van ‘De Verlosser’ is zo’n boom toch één en al reclame voor de christelijke zaak, of niet soms? *(meewarig)* De verlosser, akkerdje... Als je er de jonge mensen van vandaag op aanspreekt denken ze waarschijnlijk dat je het hebt op die acteur, Arnold Zwarteneger, in één van zijn nieuwe rollen. Maar intussen koopt iedereen wel alle katholieke merchandise. Enfin, zie mij hier nu staan... En dan zou ik er verdorie nog ballen moeten inhangen ook. *(spuugt het uit)* Bällen.... Bah. Als lesbische zijn er maar twee ballen die mij interesseren, en dat zijn die van Hilda. En voor engelenhaar moet ik ook al bij haar zijn. Jongens, jongens, da’s pas een vrouw!

(Keert zich af van de boom. Gaat peinzend, 1 hand voor gelaat, op de sofa zitten. Er valt een lange stilte (30-tal seconden.) Hilde zucht.)

Liefde is toch moeilijk... Ik woon al drie maanden met Hilda, en nog maak ik me zorgen. Was het niet voor haar, dan stond dat groen fallussymbool hier niet, wees maar zeker... Maar ja, zij is het alternatieve leven nog niet helemaal

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

gewoon hé. En 't kan zo schoon zijn... Een middagske vluchtelingenhulp, samen een vegetarische cake bakken, een maatschappijkritisch boek lezen, en dan naar bed. Heerlijk gewoon! Samen de nacht in, twee lekkere vrouwen bij elkaar, terwijl de burens zoals elk jaar honderd keer 'White Christmas' door hun super-de-luxe stereoketen jagen en bij ons laten nadenderen... Stille nacht, geilige nacht, zeg ik altijd maar!

(Op dat ogenblik komt Hilda binnen, met een draagtas.)

HILDA : Hallo, dag Hilde!

HILDE : Dag liefste, welkom in ons stalletje.

(Hilda kijkt Hilde niet begrijpend aan. Hilde verklarend)

Kijk, ik heb een boom voor je gehaald! *(wijst trots)*

(Hilda kijkt een beetje beteuterd naar het schrale ding. Ze herpakt zich/haalt vrolijk kijkend 2 pakjes uit de tas.)

HILDA : Leuk, kan ik deze meteen onder de boom leggen! *(Hilda voegt de daad bij het woord & legt de pakjes.)*

HILDE : Twéé pakjes... Heb je ook iets voor jezelf gekocht?

HILDA : Nee hoor. Eén pakje voor jou... *(adempauze)* En één voor iemand anders.

(Nu is het de beurt aan Hilde om even beteuterd te kijken. Ook zij herpakt zich snel, spreekt Hilda enthousiast aan.)

HILDE : Kom, liefste, zet je even bij mij op de sofa. Het nieuwe nummer van 'Stopcontact zonder stekker' is toegekomen. Kunnen we lekker samen kijken waar de volgende vrouwenfuif doorgaat. Dat wordt vast weer een dolle gebeurtenis!

(Hilde steekt de kaars aan. De zaallichten dimmen tegelijk een beetje.)

HILDA : *(beetje verlegen)* Eh... Ik kom wel bij je zitten, maar ik heb zelf iets meegebracht om te lezen... *(Neemt 'Flair' uit de tas, gaat zitten. Begint te lezen.)*

HILDE : *(Kijkt verbijsterd naar het tijdschrift. Haar mond valt open – sprakeloos.... Stilte even aanhouden – dan spuwt ze uit.)* Lees jij de 'Flair'?

HILDA : *(opkijkend/kijkt naar Hilde.)* Ja, ik wéét wel dat jij zoiets nooit zou kopen, maar ik had er nu eenmaal gewoon zin in. Een beetje ontspanning op een vrije dag die jij toch niet echt wil vieren. Bovendien, 't is een extra dik nummer over vermageren.

(Hilde is nog altijd sprakeloos.)

En er staat er een groot artikel in over alle kerstspecials op tv. We hebben geen tv en dus kan ik niet kijken, maar zo kan ik er toch eens iets over lezen.

HILDE : *(minachtend)* Kerstspecials...

HILDA : Kerstspecials ja, met van die heerlijk romantische, ouderwetse muziek, gebracht door zware baritonstemmen...

HILDE : *(vult aan)* ...van mannen.

HILDA : Ja, van mannen. Ze mogen dan voor niet veel deugen, dat kunnen ze in elk geval beter dan vrouwen. Heb je die kerstnummers van Mariah Carey al eens gehoord?

HILDE : *(vol afgrijzen)* Mariah Carey... Zeg maar Mariah Braakmiddel... Bwàààà... Het toppunt van namaak en kitch.

HILDA : Of Céline Dion...

HILDE : *(gilt het bijna uit)* Nee, nee, doe me dat niet aan! Genade! Brrrrr. *(rilt van afschuw)*

(Hilde neemt haar tijdschrift van het bijzettafeltje. Beide vrouwen zetten zich aan het lezen.)

(zuchtend) Hoh, ik ben er nog niet goed van...

(De zaallichten dimmen nog een beetje meer. Hilda slaat een pagina om – leest heel even (10 seconden))

HILDA : Kijk, een heel artikel over Helmut... Hij heeft alweer het grootste aantal cd's verkocht in ons land het voorbije jaar!

HILDE : Ja, en?

HILDA : Da's toch knap van die gast? En 't is er één van bij ons!

HILDE : *(cynisch)* Alsof dat die platenbonzen wat uitmaakt. Geld pakken, daar gaat het hen om. Met wie of met wat, dat doet er niet toe.

HILDA : Maar 't is toch mooi wat-ie doet?

HILDE : *(droogweg)* Helmut Lotti goes Kassa'... Smaken verschillen.

HILDA : *(op lieve toon)* Isabelle houdt van Helmut's muziek...

HILDE : Isabelle?

HILDA : Welja, Isabelle... *(dromerig)* De dochter van onze burens.

HILDE : *(ongeïnteresseerd)* Hmm. *(leest verder)*

(Hilda blijft even dromerig voor zich uitstaren. Dan begint ze zachtjes voor zich uit te zingen.)

HILDA : Ezzo bello, ooooh that kiss, ezso bello, ooooh what bliss, Kiss me mucho...

HILDE : *(Onderbreekt Hilda's gezang, kwaad kijkend)* Hmm – Hmm.

HILDA : *(geërgerd)* Is er iets?

HILDE : Ja, mijn hersens voelen zich net een bedreigde diersoort... Zouden we niet beter gaan slapen?

HILDA : *(pseudo opgewekt)* Geen probleem! *(Staat op – Hilde staat ook op. Begint te zingen terwijl ze in de maat stapt.)* Tiritomba, tiritomba, tiritomba-lee-oh-lee-oh-lee-oh-lee

HILDE : *(werpt haar handen in de lucht)* Hilda, ik smeeek je! Zing toch 'De Internationale', of het lesbische strijdlid 'Ik sta nooit voor paal'. Dat

‘Tiritomba’ gedoe is gewoon niet uit te houden! (*zuchtend*) En dan vragen de mensen zich af waar de dolle koeienziekte vandaan komt!

HILDA : (*Al bijna van het podium – plagend*) Zeg, Hilde, Helmut heeft ook een héél mooi slaapliedje!

HILDE : (*Nu ook bijna van het podium.*) Laat maar, laat maar alsjeblieft, of ik doe vannacht geen oog meer dicht!

(*Beiden gaan van het podium. Volledige duisternis.*)

DERDE TAFEREEL

(*Licht aan – living Pierre & Mia. De ballen die Mia strikte, hangen in de boom. Er zijn ook nog extra slingers aangebracht en twee sets lichtjes indien technisch mogelijk. Mia hangt de spreuk aan de muur keurig recht. Pierre komt net binnen, krant in de hand.*)

MIA : Wanneer ga je dat nu toch eens leren, jongen? Die kader hing weer zo schuin als maar zijn kan.

(*Pierre zet zich zonder commentaar op de sofa. Hij opent zijn krant en wil beginnen lezen. Mia is de slingers in de boom nog wat aan het schikken.*)

Jamaar... Je moet nu niet lezen. Binnen een uur is het etenstijd. Alle pakjes moeten nog onder de boom gelegd worden, we moeten de eettafel nog naar de living brengen en ze versieren, en je hebt nog altijd die cd van Bing Crosby niet gevonden... Hoe kan ik nu ‘White Christmas’ opzetten? Heb je al bij de W van White Christmas gezocht?

PIERRE : Mens, ik vind die vervloekte cd niet, en ’t is toch geen witte kerst, dus doet het er ook niet toe!

MIA : (*dreigend*) Jongen!

(Pierre kruipt weg achter zijn krant.)

Géén krant, had ik gezegd. Het is kerstmis!

PIERRE : Ja, 't is kerstmis. Ik dacht dat dat verdomme een tijd moest zijn van vrede voor iedereen... Awel merci! Veel vrede heb ik hier vandaag nog niet gekend...

(Mia laat de boom voor wat hij is. Ze komt op Pierre toe.)

Het is al goed, het is al goed. Zagen staat vrij, en madam wil haar verzoeknummer... Wel, ze zàl 'White Christmas' horen, al moet ik er Crosby in hoogsteigen persoon voor gaan opgraven gadverdamme!

(Legt zijn krant opzij, stapt weg om living uit te gaan... Op dat moment stormt dochter Isabelle gillend binnen.)

ISABELLE : Yes! Yes!! YES!!!

(Ze springt in de armen van haar vader, GSM in de hand. Die vangt zijn dochter op – neus tussen haar boezem. Pierre –gegeneerd- weet niet goed waar kijken. Hij draait zijn hoofd weg. Zwaaiend met de GSM verkoopt Isabelle haar vader per ongeluk een mep. Ze springt uit zijn armen en loopt naar haar ma.)

Ma, ik ben zo gelukkig! Wat een klap!!!

PIERRE : *(hoofdschuddend, een hand aan zijn slaap.)* Zeg dat wel...

MIA : Maar wat is er dan, kindje?

ISABELLE : Ik heb gewonnen! De mensen van 'Dag Alleman' hebben juist gebeld om te laten weten dat ik gewonnen heb! *(Doordraaiend – zwaaiend met de armen.)*
Ik heb gewonnen! Ik heb gewonnen! Ik heb gewonnen!

(Pierre verlaat inmiddels de living, hoofdschuddend.)

MIA : Vertel het nu eens rustig, kindje. Wàt heb je gewonnen?

ISABELLE : Maar ma toch... *(ratelend)* ‘Dag Alleman’, het kruiswoordraadsel, de wedstrijd, het etentje, Helmut, ik, aaaahhh... *(laat zich languit op de sofa vallen.)*

MIA : Maar... Ik begrijp er niks van. Leg het me nu toch eens uit, kindje.

ISABELLE : *(zeurende toon)* Ma-a... Je hebt deze morgen toch zelf geholpen met het invullen van het kruiswoordraadsel?

MIA : Ahja, die wedstrijd van ‘Dag Alleman’...

ISABELLE : Wel, ik heb ze gewonnen! Toen ik het kruiswoordraadsel binnen deed hoorde ik dat er maar twintig mensen waren die alle woorden hadden ingevuld. Toen voelde ik het al... En nu belden ze daarjuist om te zeggen dat ik er met de schiftingsvraag het dichtste bijzat!

MIA : En wat was die schiftingsvraag dan, kindje?

ISABELLE : Dat was wel een erg moeilijke vraag. Ik kon alleen maar raden. Ze vroegen de totaalsom van twee dingen... Het gemeten IQ van hun redacteur Karel Bie, en het IQ dat hijzelf dacht te bezitten.

MIA : Eh, ja, dat klinkt wel heel moeilijk.

ISABELLE : Dat vond ik ook, maar ik heb blijkbaar goed gegokt. Ik heb gewoon mijn leeftijd genomen -18- en mijn maten -90, 60, 90- en ik heb alles opgeteld... Zo kwam ik op 258!

MIA : Is dat niet wat veel, meisje?

ISABELLE : Ja, dat zei die jongen van ‘Dag Alleman’ die daarjuist belde ook, maar mijn geluk was dat Karel Bie dacht dat hij een IQ had van bijna 200...

MIA : Ja, dan heb je echt wel geluk gehad.

(Isabelle veert op, kijkt haar ma recht in de ogen.)

ISABELLE : Ik heb morgen een tête-à-tête met Helmut... Welke vrouw droomt daar niet van... Ik krijg een heel apart gevoel van binnen! Helmut, *(verheft haar stem een beetje)* Oh Helmut!

(Isabelle neemt haar moeder bij beide handen vast. Ze dansen de kamer rond, samen zingend)

ISABELLE & MIA : Tirizombie, Tirizombie Tirizombie lala le ole ole Tirizombie,
Tirizombie Tirizombie hopsasé
En den Helmut, en den Helmut
En den Helmut en ik gaan e-eten
En den Helmut, en den Helmut
En den Helmut en ik hebben pret

(Beide vrouwen lachen het uit & ploffen in de sofa. Nadat ze even uithijgen hervat het gesprek.)

MIA : Zeg kindje, wat ga je morgen eigenlijk aandoen?

ISABELLE : *(een beetje betrap)* Eh, dit hé ma.

MIA : Wat je nu aanhebt toch niet?

ISABELLE : *(terug zelfzeker)* En waarom niet? Is daar iets verkeerd mee misschien?

MIA : Nee, natuurlijk niet kindje, maar ik mis er iets aan... Wat stof misschien. Is dat nu niet een beetje te bloot? Tenslotte is die jongen maar pas getrouwd. En jij bent nog véél te jong en onervaren om op die manier met een jongen om te gaan...

ISABELLE : *(zeurende toon)* Ma-a... Er zijn er genoeg die daar anders over denken hoor!

MIA : *(half zuchtend)* Ja, dat zal wel. Zeker hier in 't dorp. Je hebt verdorie minder aan dan de gemiddelde sneeuwman. Als Rita van hiernaast dat ziet, of Emmerans van den bakker, dan is 't morgen weer een geroddel van hier tot ginder. Om nog te zwijgen van al die jongens van 't dorp die je zo op gedachten brengt.

ISABELLE : Maar ma-a... Ik ga niet uit eten met heel het dorp. Ik ga eten met Helmut, en die is het zien van mooie jonge meisjes wel gewoon. Ik wil daar niet zitten als een zuster nonneke. Ik wil mij goed in mijn vel voelen.